

Města na planině

**CORMAC
McCARTHY**

přeložil Jiří Hrubý

edice angloamerických autorů
ARGO

svazek 106

Města na planině
**CORMAC
McCARTHY**

Z anglického originálu *Cities of the Plain*, vydaného nakladatelstvím
Alfred A. Knopf v New Yorku roku 1998, přeložil Jiří Hrubý.

Doslov napsal Tomáš Pácalt.

Odpovědná redaktorka Martina Mašínová.

Jazyková redakce Vít Penkala.

Korektury Šárka Dohnalová.

Slovníčkem opatřila Anežka Charvátová.

Ilustrace na obálce Hynek Martinec.

Grafická úprava a sazba Jana Vahalíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2023 jako svou 5285. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání druhé, revidované.

ISBN 978-80-257-4182-5

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz.

I

Stáli ve dveřích a podupávali, aby z bot oklepali dešťovou vodu, třepali klobouky a stírali si vodu z obličeje. Na ulici déšť bičoval velké louže, od nichž se všemi směry mihotavě odrážely křiklavě červené a zelené barvy neonů, kapky tancovaly na plechových střeších aut zaparkovaných u chodníku.

No jestli jsem se málem neutopil, řekl Billy. Oklepával vodu z klobouku. A kdepak je americkéj kovboj?

Už je pod střechou.

Tak jdem. Všechny macatý bude mít kovboj pro sebe.

Děvky v ošuntělých nedbalkách vzhledly z ošuntělých lenošek, na kterých posedávaly. Jinak bylo v podniku skoro prázdno. Ještě jednou zadupali a zamířili k baru; barman jim naléval whisky a oni tam stáli, prsty si posunuli klobouk dozadu a opřeli si nohu o tyč nad vykachličkováným žlábkem. V rudém barovém světle a oblacích kouře pozdvihli sklenky a kývli, jako by zdravili někoho čtvrtého, kdo už tam není, hodili panáky do sebe, položili prázdné sklenky na barový pult a hřbetem ruky si otřeli ústa. Troy vystrčil bradu směrem k barmanovi a prstem obkroužil prázdné sklenky. Barman přikývl.

Vypadáš, Johne Grady, jak zmoklá krysa.

Taky se tak cejtim.

Barman jim nalil další whisky.

Takovejhle slejvák jsem nezažil. Nechcete to zalít pivem? Dejte nám tři piva.

Už sis nějakou kočku vybral?

Mladík zavrtěl hlavou.

A která se, Troyi, líbí tobě?

Jsem jak ty. Přišel jsem si pro macatou, takže chci macatou. Rovnou ti, brácho, řeknu, že když dostaneš chuť na macatou, tak potom žádná jiná není dost dobrá.

To znám moc dobře. Tak už si, Johne Grady, nějakou vyber.

Mladík se otočil a díval se přes lokál na štětky.

Co támhleta udělaná v zeleném pyžamu?

Nenaváděj ho k mý holce, řekl Troy. Nebo se tu za chvíli strhne rvačka a bude to tvoje vina.

Nežinýruj se. Už se sem dívá.

Dívaj se sem všecky.

Jdi do toho. Je jasný, že se jí líbíš.

Ta by s Johnem Gradym praštila o strop.

No s americkým kovbojem by se jí to nepovedlo, ten by se držel jak lopuch na košili. A co ta zabalená do modrý záclony?

Neposlouchej ho, Johne Grady. Vypadá, jako by jí chyt-nul ksicht a uhasili ho hráběma. Řek bych, že tvůj styl bude spíš ta bloncka vzadu.

Billy zavrtěl hlavou a popadl sklenku. Toho neukecáš. On prostě není na ženský, to je exaktně dokázaná pravda.

Drž se pěkně taťky, řekl Troy. Ten už ti dohodí něco pořádného. Tady Parham tvrdí, že by člověk neměl chodit s ničím, co neunes, protože co když začne hořet barák.

Nebo stáj.

Nebo stáj.

Pamatuješ, jak jsme sem tenkrát dotáhli Clydea Stappa?

Pamatuju. To byl uvážlivej chlap. Vybral si jednu, tu teda bylo za co chytnout.

JC a ostatní strčili tý starý rašpli pár dolarů, aby se mohli dívat. Chtěli ho vyfotit, ale zmršili to, protože se hrozně chechtali.

Řekli jsme Clydeovi, že vypadá, jak když opice píchá fotbalovou míčudu. Už sem myslel, že mu budem muset ukázat, jak sebou má mrskat. A co támhleta v tom červeným?

Vůbec ho, Johne Grady, neposlouchej.

Platí se za kilo živý váhy. Něco takovýho by ho ani ne-
napadlo.

Jen si, pánové, poslužte, řekl John Grady.

Tak už si konečně vyber.

Žádný strachy.

Nech toho, Troyi. Úplně jsi toho kluka zblblnul.

JC všem vykládal, jak se Clyde do tý ženský zfamfr-
něl a chtěl si ji vzít domů, jenže měli jen tu jeho dodávku
a museli by poslat pro nákladák. To už ale Clyde mezitím
vystřízlivěl a zamilovanost ho přešla a JC prohlásil, že už
ho do žádnýho bordelu nikdy neveme. Protože se nechoval
jako zodpovědněj chlap.

Jen si, pánové, poslužte, opakoval John Grady.

Slyšel, jak vzadu dešť bubnuje do plechové střechy. Ob-
jednal si další whisky; vestoje sklenkou pomalu otáčel
na naleštěném pultu a ve starém zažloutlém zrcadle za
barmanem pozoroval lokál. Jedna kurva k němu přišla,
vzala ho za paži a poprosila o drink, ale on řekl, že tam
jen čeká na kamarády. Troy se za chvíli vrátil, sedl si na
barovou stoličku a objednal si další whisky. Seděl s rukama
sepjatýma na pultu – jako by to bylo v kostele. Z kapsičky
u košile si vyndal cigaretu.

Já ti nevím, Johne Grady.

Co nevíš?

Prostě nevím.

Barman mu nalil whisky.

Dejte mu ještě jednu.

Barman nalil další.

Další štětka chytila Johna Gradyho za paži. Pudr na
obličejí jí popraskal jako škrobový škraloup.

Řekni jí, že máš kapavku, řekl Troy.

John Grady jí něco říkal španělsky. Tahala ho za paži.

Billy to jedné místní takhle jednou řekl. A ona prej, že
jí to nevadí, protože jí má taky.

Zapálil si cigaretu zapalovačem v barvách třetí pěší di-
vize a ten pak položil na krabičku cigaret. Vyfoukl kouř

nad naleštěný barový pult a podíval se na Johna Gradyho. Holka už se vrátila na svůj gauč a John Grady si něco soustředěně prohlížel v zrcadle za barem. Troy se otočil a sledoval, kam se tak upřeně dívá. Nanejvýš sedmnáctiletá dívka tam seděla na opěrce pohovky s rukama složenými v klíně a se sklopenými očima. Jako školačka si hrála s lemem křiklavých šatů. Zvedla oči a podívala se na ně. Dlouhé černé vlasy se jí svezly na rameno; pomalu je odhrnula hřbetem ruky.

Pěknej kousek, že jo? řekl Troy.

John Grady přikývl.

Tak po ní skoč.

Nech mě bejt.

Sakra no tak. Jdi do toho.

Hele, už je tady.

U pultu se objevil Billy a narovnal si klobouk.

Mám ti ji sem přivýst? zeptal se Troy.

Když budu chtít, dojdu si pro ni sám.

Otra vez, utrousil Billy. Otočil se a zadíval se přes lokál.

Nedělej ciráty, řekl Troy. Dyť my tu na tebe počkáme.

Ty čumíš po tý holčině? Tý snad ještě není ani patnáct.

Taky bych řek, přikývl Troy.

Jdi pro tamtu, co jsem měl já. Ta to fakt dovede, a že si teda umím vrznout.

Barman jim nalil whisky.

Bude zpátky co nevidět.

To je dobrý.

Billy se podíval na Troye. Pak se zase odvrátil, vzal po okraj plnou sklenku a zamyšleně pozoroval narezlou whisky. Hodil panáka do sebe, z kapsičky u košile vytáhl peníze a bradou pokynul barmanovi.

Máte oba dopito? zeptal se.

Jo.

Tak se jdem někam najíst. Řek bych, že přestává pršet. Už to nebubnuje.

Šli po ulici Ignacia Mejíi až k Juárezově. V kanálcích tekla šedá voda a světla barů, bister a obchodů se suvenýry krvácela do mokré, temné ulice. Obchodníci na ně pokřikovali, pouliční prodavači trefek a ponč se na ně tlačili ze všech stran. Přešli Juárezovu a pokračovali po druhé straně Mejíovy až k Napoleónovi; sedli si ke stolu u okna. Olivrejovaný číšník ometl flekatý bílý ubrus smetáčkem.

Caballeros, řekl.

Jedli stejky, pili kafe a poslouchali Troyovy vojenské historky; kouřili a pozorovali, jak se staré žluté taxíky brodí ulicemi. Po Juárezově šli až k mostu.

Tramvaje už nejezdily a z ulic už zmizeli skoro všichni prodejci i dopravní ruch. V mokrém pouličním osvětlení se leskly koleje a ubíhaly k závoře a dál přes most, připomínaly ohromné chirurgické svorky spojující dva nesourodé křehké světy; mraky se od Franklinovy vysočiny přesunuly na jih nad tmavé siluety mexických hor, které se rýsovaly proti hvězdami ozářené obloze. Přešli most a jeden po druhém prošli turniketem; klobouky měli trochu na stranu, trochu se motali a šli po jižním konci El Paso Street.

Ještě byla tma, když ho John Grady vzbudil. Už byl oblečený, a dokonce už se vrátil z kuchyně a promluvil s koňmi. Teď s hrnkem kávy v ruce stál ve dveřích Billyho kóje, plátěný závěs byl odhrnutý ke straně. Hej kovboji, řekl.

Billy hekl.

Jedem. Vyspíš se v zimě.

Trhni si.

Jedem. Už se tu válíš skoro čtyři hodiny.

Billy si sedl a spustil nohy na podlahu; seděl tam s hlavou v dlaních.

Nechápu, jak se tu můžeš tak povalovat.

Proč ty seš po ránu tak blbě veselej... A kde teda mám kafe?

Kafe ti nosit nebudu. Koukej zvednout prdel. Dlabanec je na stole.

Billy se natáhl a z věšáku nad postelí vzal klobouk a narovnal ho. Tak jo, řekl. Už jsem vzhůru.

John Grady šel podél stání natočených k domu. Koně ho zdravili ržáním. Já vím, kolik je hodin, říkal jim. Na konci stáje viselo z půdy lano na spouštění balíků sena. John Grady dopil kávu a vychrstl z hrnku sedlinu; vyskočil, rozhoupal lano a vyšel ven.

Když Billy otevřel dveře, uvnitř všichni seděli u stolu a jedli. Objevila se Socorro; šla s talířem vdolků ke kamnům, dala je na pekáč, a ten strčila do trouby, z trouby vytáhla teplé vdolky, dala je na talíř a donesla ho na stůl. Na stole stála mísa míchaných vajíček a další s kukuřičnou kaší, párky na talíři, šťáva v omáčnicku, misky se zavařeninami, pico de gallo, máslo a med. Billy si u umyvadla opláchl obličej a Socorro mu podala ručník; Billy si obličej utřel a položil ručník na servírovací pult. Šel ke stolu, překročil opěradlo prázdné židle a sedl si; pak si vzal mísu s vajíčky. Oren se na něj podíval přes noviny a četl dál.

Billy si lžící nabral vajíčka a natáhl se pro párek. Brýtro, Orene, řekl. Brýtro, JC.

JC vzhlédl od talíře. Že ty ses taky celou noc pral s medvědem?

S medvědem, řekl Billy. Vzal si vdolek a zase talíř přikryl utěrkou; pak se natáhl pro máslo.

A co oči? zeptal se JC. Ukaž.

Jsou v pohodě. Podej mi támhletu salsu.

Lžící si nandal pálivou omáčku na vajíčka. Vyhánět čerta ďáblem. Mám pravdu, Johne Grady?

Do kuchyně přišel starý muž s visícími kšandami. Měl na sobě staromódní košili, ke které se ještě připínal límeček. U krku ji měl rozepnutou a límeček nikde. Právě se oholil a trocha holicího krému mu zůstala na krku a jednom ušním lalůčku. John Grady odsunul židli.

Pojďte sem, pane Johnstone. Já už jsem najedenej.

Vstal, aby odnesl talíř do výlevky, ale muž mu pokynul, aby zůstal sedět, a šel ke kamnům. Jen sed', řekl. Já si dám akorát kafe.

Socorro vzala jeden z řady velkých bílých hrnků visících na háčcích pod poličkou, nalila do něj kávu a podala ho muži ouškem k němu. Ten si hrnek vzal, poděkoval kývnutím a šel přes kuchyni zpátky. Z cukřenky na stole si do kafe nabral dvě vrchovaté lžičky a zase odešel i se lžičkou. John Grady na kredenc odložil hrnek a talíř, vzal si z pultu svou krabici s obědem a vyšel ven.

Co mu je? řekl JC.

Nic mu není, odpověděl Billy.

Já myslel Johnu Gradymu.

Vím, koho jsi myslel.

Oren složil noviny a položil je na stůl. Vůbec s tím nezačínajte, řekl. Jseš, Troyi, hotovej?

Jsem.

Vstali od stolu a šli ven. Billy tam ještě zůstal sedět a šťou-
ral se v zubech. Podíval se na JC. Co budeš teď dopoledne
dělat?

Jedu se starým do města.

Přikývl. Na dvoře nastartovala dodávka. No jo, řekl. Vi-
dět už je dost.

Šel si přes kuchyni pro krabici s obědem a vyšel ven. JC
se natáhl přes stůl pro noviny.

Motor dodávky běžel naprázdno a za volantem seděl
John Grady. Billy nasedl a dal si oběd na podlahu. Bouchl
dveřmi a podíval se na něho.

Takže, prohodil. Jseš nachystanej odpracovat si svou
denní mzdu?

John Grady zařadil rychlost; rozjeli se po příjezdové cestě.

Práci od nevidim do nevidim dejž nám dnes, řekl Billy.
Já takovej život miluju. Ty ne, synku? Miluju ho. Taky ho
miluješ, nebo ne? Protože já ho teda miluju. Fakt jo.

Vyndal z kapsičky u košile krabičku cigaret a jednu
z ní vyklepal. Připálil si zapalovačem a pak kouřil cestou

mezi dlouhými ranními stíny vrhanými ohradami, sloupy a duby. Slunce v zaprášeném předním skle bylo oslepujivě bílé. Dobytek stál u ohrady a bučel na projíždějící auto. Billy si ta zvířata prohlížel. Krávy, řekl.

Za poledne odpočívali na travnatém pahorku z červené hlíny asi deset mil jižně od ranče. Billy ležel s bundou stočenou pod hlavou a kloboukem staženým do očí. Mžoural na šedivé předhůří Guadalupských hor ležících tak osmdesát mil západním směrem. Tady je to fakt příšerný, řekl. Ani kůl do týhle země nezatlučíš.

John Grady seděl se zkříženýma nohama a žvýkal stéblo. Dvacet mil jižním směrem se táhl šťavnatě zelený pás údolí Ria Grande. Ještě před ním ohrazená šedá pole a pas-tviny. V šedivých brázdách podzimního bavlníkového pole se za traktorem a kypřičem zdvihala oblaka prachu.

Pan Johnson tvrdí, že sem poslali vojáky prozkoumat sedm jihozápadních států; maj najít vůbec nejubožejší kraj a nahlásit jim to. Macův ranč je přímo uprostřed takový oblasti.

Billy se podíval na Johna Gradyho a pak na hory.

Ty tomu věříš? řekl John Grady.

Copak to sakra může někdo vědět?

JC říká, že dědek pořád víc blbne.

I jako cvok má pořád ještě víc rozumu než JC, takže co pak je JC?

To nevím.

Je v pohodě. Akorát je starej.

JC tvrdí, že je vykolejenej od smrti své dcery.

No není divu. Úplně ji zbožňoval.

To jo.

Asi bysme se měli zeptat Delberta. Co si o tom myslí on.

Delbert není tak blbej, jak vypadá.

To doufám. No stařík měl vždycky svoje zvláštnůstky, a nic se na tom nezměnilo. Už to tu není jako dřív. A nikdy nebude. Nejspíš jsme trochu magoři všichni. Řekl bych,

že když se zcvoknou všichni najednou, nikdo to nepozná, co myslíš?

John Grady se předklonil, plivl skrz zuby a zase si do pusy vrátil stéblo. Líbila se ti, že jo?

Hrozně moc. Nikdo na mě nikdy nebyl tak hodnej.

Čtvrt míle východně od nich z křoví vyběhl kojot a běžel po hřebeni. Koukni na toho mizeru, řekl Billy.

Honem pušku.

Bude pryč, než vůbec stačíš vstát.

Kojot běžel po hřebeni a pak se zastavil a ohlédl; spustil se z hřebene a zase zmizel v houští.

Co tu tak asi hledá takhle přes poledne?

Nejspíš si to samý říká o tobě.

Myslíš, že nás viděl?

No on do těch opuncí docela pelášil, tak asi nebude úplně slepej.

John Grady vyhlížel kojota, ale ten už se neobjevil.

Divná věc je, řekl Billy, že onemocněla zrovna v době, kdy jsem chtěl odejít. Chtěl jsem popojet. A když umřela, tak jsem měl ještě míň důvodů zůstat, ale stejně jsem zůstal.

Možná sis myslel, že tě Mac potřebuje.

Tak to je blbost.

Kolik jí bylo?

Nevím. Něco pod čtyřicet. Možná čtyřicet. Ale nikdo by jí to nehádal.

Myslíš, že už se přes to přenesl?

Mac?

Jo.

Ne. Přes takovou ženskou se jen tak nepřenesesh. Tohle prostě neskousne. Nikdy.

Sedl si, nasadil si klobouk a srovnal si ho. Tak můžem, kámo?

Jo.

Vstával celý strnulý a shýbl se pro krabici od oběda; jednou rukou se třepal přes kalhoty na zadku. Pak se shýbl pro bundu a podíval se na Johna Gradyho.

Jednou mi jeden starej kovboj řekl, že nezažil, aby taková ta pokojová kytka za něco stála. Neměla to jednoduchý. Starej Johnson nikdy nebyl nic jinýho než kovboj, a víš, jaký prachy to obnáší. Mac se s ní seznámil na obědě v kostele v Las Cruces, když jí bylo sedmnáct, a už ji nepustil. On se přes to nepřenesl, ani teď, ani pozdějc, nikdy.

Při návratu už se úplně setmělo. Billy stáhl v dodávce okénko a hleděl k domu. Sem úplně urvanej, řekl.

Chceš věci nechat v autě?

Vemem dovnitř napínák. Mohlo by pršet. Možná. A škatuli se skobama. Všechno by to zrezivělo.

Vemu to.

Vzal věci z korby. Na stáji se rozsvítilo světlo. Stál tam Billy a třepal rukou.

Vždycky od toho mizernýho vypínače dostanu ránu.

Za to můžou floky v botách.

Tak proč mě to nepraští do nohou?

To nevím.

Napínák pověsil na hřebík, krabici se skobami položil na regál hned za dveřmi. Ve stáních ržáli koně.

Prošel stájí a bouchl dlaní do dveří posledního stání. Z druhé strany se okamžitě ozval úder do dřeva, ve světle zavířil prach. Podíval se na Billyho a usmál se. Jen ho popichuj, řekl Billy, a uvidíš, že to prokopne.

Joaquín o krok ustoupil, ale rukama se stále opíral o prkno; sklonil hlavu, jako by v ohradě viděl něco hrozného. Ustoupil ale jen proto, aby si mohl odplivnout. Udělal to jako obvykle zvolna a zamyšleně. Pak zase pokročil dopředu a dál se díval mezi prkny. Caballo, řekl. Přes prkennou ohradu i jeho obličej přešel stín pádícího koně. Joaquín zavrtěl hlavou.

Šli k místu, kde na vršku ohrady byla přitlučena a podepřena prkýnka jako sedátka; vylezli na ně a podpatky se zahákli za dolní prkno. Kouřili a přihlíželi, jak John Grady krotí hřebečka.

Co si myslí, že z toho kalouse ušatýho bude?
Billy potřásl hlavou. Nejspíš to bude, jak to říká Mac.
Každý nakonec má koně podle svého gusta.
Co to má na hlavě?
Říká se tomu obnosek.
Obyčejnej hackamor nestačí?
To by ses musel zeptat kovboje.
Troy se předklonil a odplivl si. Podíval se na Joaquína.
Qué piensas? řekl.
Joaquín pokrčil rameny. Díval se, jak kůň na lonži krouží
ohradou.
Zkrotilo ho udidlo, poznamenal Troy.
To jo.
Asi ho chce napřed umravnit a pak vycvičit od začátku.
No, řekl Billy, já mám podezření, že když si něco zamane,
nejspíš se mu to povede.
Dívali se, jak kůň běhá dokola.
Nechce z něj mít cirkusovýho koně, že ne?
Ne. Cirkus jsme tu měli večer, když na něj vyskočil.
Kolikrát ho shodil?
Čtyřikrát.
A kolikrát na něj zase vylezl?
To přece víš.
Copak je odborník na zkažený koně?
Tak jdeme, řekl Billy. On tu s ním klidně bude cvičit
celý odpoledne.
Šli k domu.
Zeptej se támhle Joaquína, řekl Billy.
Na co se ho mám zeptat?
Jestli se ten kovboj vyzná v koních.
Kovboj tvrdí, že se nevyzná v ničem.
To chápu.
Prej ho to jenom baví, a tak nedělá nic jinýho.
Co myslíš? řekl Billy.
Joaquín zakroutil hlavou.
Joaquín si myslí, že používá netradiční metody.

Mac má stejnej názor.

Joaquín odpověděl až u brány. Tam se zastavil a ohlédl se směrem k ohradě. Nakonec řekl, že vlastně nezáleží na tom, jestli má člověk koně rád nebo ne, hlavně musí mít rádi oni jeho. Řekl, že od nejlepších cvičitelů, jaké kdy znal, se koně ani nechtěli hnout. Řekl, že s Billym Sánchezem chodí koně i ke kadibudce, a tam na něho čekají.

Když se vrátil z města, John Grady ve stáji nebyl, a když pak šel do domu na večeri, nebyl ani tam. U stolu seděl Troy a štoural se v zubech. Sedl si s talířem ke stolu a natáhl se pro slánku a pepřenku. Kde jsou všichni? zeptal se.

Oren právě odešel. JC odjel se svou holkou. A John Grady je nejspíš v posteli.

To sotva.

No možná si někam zalez a nechává si to projít hlavou.

Co se stalo?

Ten kůň na něho spadnul. Málem mu zlomil nohu.

A je v pořádku?

Snad jo. Odnесли ho k doktorovi. Nadával, chtěl pajdat sám. Doktor mu to zavázal a dal mu berle, a ať je s tím v klidu.

Chodí o berlích?

Jo. Měl by.

A to všechno se seběhlo teď odpoledne?

Jo. Takhle živo by tu mělo bejt častějc. Joaquín sehnal Orena, a ten mu šel říct, ať neblbne, ale neposlechnul ho. Oren říkal, že už si myslel, že na něj bude muset vzít bič. Pajdal za tím zatraceným koněm a chtěl na něj zase vylézt. Nakonec ho aspoň donutil, ať si sundá botu. Oren řekl, že ještě dvě minuty, a už by mu tu botu museli rozříznout.

Billy přikývl a zamyšleně se zakousl do vdolku.

Chtěl se s Orenem prát?

Jo.

Billy žvýkal a kroutil hlavou.

A jak je na tom ta jeho noha?

Má vyvrknutej kotník.

Co tomu říká Mac?

Nic. To on ho odvezl k doktorovi.

Podle mě na něj Mac nedá dopustit.

To máš recht.

Billy znovu zavrtěl hlavou. Vzal si omáčku. Já vždycky všechno prošvihnu, řekl. Mohlo by to ale trochu pošramotit jeho koňáckou pověst, co říkáš?

To nemám ponětí. Joaquín říkal, že stál v jednom třmeni a ten kůň se s ním složil jako strom.

Ale proč?

Nevím. Nejspíš se mu nikdy nechce nechat koně bejt.

Spal snad hodinu, když ho vzbudil nějaký lomoz v temné stáji. Chvilí ležel a poslouchal, ale pak vstal, zatáhl za šňůrku a rozsvítil stropní světlo. Vzal si klobouk, odhrnul závěs a vykoukl ven. Přimo před nosem mu proběhl kůň; dupal uličkou, pak se ve tmě otočil, udýchaný, kopyta klapala na místě.

Hergot, ulevil si. Jseš tam?

Přikulhal tam John Grady.

Co tu sakra vyvádíš?

Prošel světlem a pajdal dál. Do uličky vyšel Billy.

Ty jseš úplně blbej. Máš to v hlavě v pořádku?

Kůň se zase rozběhl. Slyšel ho a věděl, že se blíží; jen tak tak stačil uskočit do dveří a kůň už se vřítíl do pruhu světla vrhaného jedinou žárovkou z jeho kóje. Pádil s hubou otevřenou a očima vypoulenýma.

Krucinál, zařval. Z železné tyče pod svým kavalcem popadl kalhoty, natáhl si je, nasadil si klobouk a hned byl zas venku.

Kůň už zase vyrazil uličkou. Přitiskl se k přepážce vedle své kóje. Kůň proletěl kolem něj, jako by stáj hořela, vrazil do vrat na konci, otočil se, zůstal stát a řehtal.

Proč sakra toho troubu nenecháš na pokoji... Co to do tebe vjelo?